

โทษของการเห็นผิด

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

เราไม่พิจารณาเห็นธรรมสักอย่างหนึ่ง
ที่มีโทษมากเหมือนอย่างมิจฉาทิฏฐิเลย

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

โทษทั้งหลายมีมิจฉาทิฏฐิเป็นอย่างยิ่ง

โทษของการเห็นผิด

๓๒

ธรรมกายเป็นหลักของโลก ผู้เข้าถึงพระธรรมกาย คือ ผู้เข้าถึงแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา พระบรมศาสดาทรงเข้าถึงความเป็นลัทธิปัญญาพุทธเจ้า เพราะได้บรรลุกายธรรมอรหัตต์ จึงตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระลัทธิธรรมคำสอนของพระองค์ ล้วนออกมาจากกลางธรรมกาย ที่กลั่นออกมาจากใจที่หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์แล้ว ผู้ที่จะศึกษาวิชาในทางพระพุทธศาสนาได้ดี ต้องเป็นผู้ที่มีใจหยุดนิ่ง สะอาด บริสุทธิ์ จึงจะเข้าถึงธรรมะอันบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้าได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อังคุตตรนิกาย เอกนิบาต ว่า

“นาฬิ กิกฺขเว อญฺญํ เอกธมฺมปิ สมนุสฺสสามิ ยํ เอว มหาสาวชฺชํ ยถยิทํ มิจฺฉาทิฏฺฐิ มิจฺฉาทิฏฺฐิปรมาณิ ภิกฺขเว วชฺชานิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราไม่พิจารณาเห็นธรรมสักอย่างหนึ่ง ที่มีโทษมากเหมือนอย่างมิจฉาทิฏฐิเลย ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โทษทั้งหลายมีมิจฉาทิฏฐิเป็นอย่างยิ่ง”

เนื่องจากจิตที่ตั้งไว้ผิด จึงส่งผลให้คิดผิด พุตผิด ทำผิด ก่อให้เกิดผลเสียทั้งตนเองและผู้อื่น คนที่เป็นมิจฉาทิฏฐินอกจากจะพาตนเองไปสู่ความหายนะแล้ว ยังทำให้คนรอบข้างเดือดร้อน และเสื่อมเสียไปด้วย การจะพิจารณาว่าใครเป็นมิจฉาทิฏฐิ

โทษของการเห็นผิด

๓๓

หรือไม่นั้น ก็ดูได้ง่ายๆ ว่า เขาเชื่อในเรื่องของการทำดีได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่วไหม เชื่อว่านรกสวรรค์ โลกนี้โลกหน้า มีจริงไหม เชื่อว่าบิดามารดามีพระคุณจริง การบูชาบุคคลที่ควรบูชาดีจริง ทานที่ทำไปแล้วย่อมให้ผลเสมอ การปฏิสังขารดีจริง และสมณะ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบหมดกิเลส เช่น พระอรหันต์ พระพุทธเจ้า มีจริงไหม อย่างนี้เป็นต้น

ปัจจุบันนี้มีหลายคนยังไม่เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม บางครั้งจึงเห็นผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี จนมีสำนวนภาษิตติดปากกันว่า “เห็นกงจักรเป็นดอกบัว” สาเหตุเพราะไม่เข้าใจในเรื่องบาปบุญคุณโทษอย่างแจ่มแจ้ง จึงได้ประมาท แล้วถือเอาการกระทำที่ตนเองได้รับผลประโยชน์ในปัจจุบัน ไปทำเรื่องไม่ดีผิดศีลธรรม ได้ทรัพย์สินเงินทองมากมาย ก็เลยเหมาเอาว่าสิ่งที่ทำไปนั้น ดีแล้วถูกต้องแล้ว ก็ยังทำบาปอกุศลเพิ่มขึ้น โดยไม่รู้เลยว่า วันหนึ่งข้างหน้าเขาจะต้องพบกับความหายนะในที่สุด

*เหมือนในสมัยหนึ่ง เมื่อครั้งที่พระลัมมาสัมพุทธเจ้ายังสร้างบารมีเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ มีหญิงงามเมืองคนหนึ่ง ถูกพระราชารับสั่งให้ปลดออกจากตำแหน่งหญิงงามเมือง ต้อง

โทษของการเห็นผิด

๓๔

ระเหเร่ร่อนไปตามทางของตน

เมื่อผ่านเข้าไปในพระราชอุทยาน พบพระดาบสรูปหนึ่ง กำลังนั่งสมาธิเข้าฌานอยู่บนแผ่นศิลาด้วยอาการสงบสำรวม แต่เนื่องจากนางเป็นคนมีความเห็นผิด และกำลังขัดเคืองขุ่นมัว แทนที่จะมีความเลื่อมใส กลับมีความคิดวิปริตว่า ดาบสผู้นี้ นุ่งห่มปอนๆ ผ่าฝ่อนดูแล้วสกปรกเศร้าหมอง แถมยังหยิ่งนั่งนิ่ง ไม่ไหวติง เห็นแล้วไม่เป็นมงคลเลย สงสัยที่เราถูกปลดออกจากตำแหน่ง เป็นเพราะดาบสรูปนี้แน่

เมื่อมีความเห็นผิด จึงคิดกระทำผิดๆ ถ่มน้ำลายลงบน ศีรษะของพระดาบส และเอาไม้ชำระฟันที่ใช้แล้วโยนใส่ท่าน ส่วนตนเองไปอาบน้ำในสระ แล้วหลงปลื้มใจว่าเราจัดการกับ คนกาลกิณีแล้ว เสนียดจัญไรจะได้หมดไป ต่อมาพระราชาระลึกถึงนาง ก็พระราชทานตำแหน่งหญิงงามเมืองคืนให้นาง จึงหลงเข้าใจผิดหนักเข้าไปอีกว่า ที่ได้ยศกลับคืนมานั้น เป็นเพราะไปถ่มน้ำลายรดพระดาบส

วันหนึ่ง พระราชาทรงพิโรธบุโรหิต จึงรับสั่งให้ปลดออกจากตำแหน่ง บุโรหิตจึงไปสอบถามหญิงงามเมืองว่า ครั้งก่อน ทำอย่างไรจึงได้ตำแหน่งกลับคืนมา นางแนะนำว่า ในราชอุทยาน มีดาบสกาลกิณีอยู่องค์หนึ่ง ให้ไปถ่มน้ำลายลงบนศีรษะ

โทษของการเห็นผิด

๓๕

พระดาบสนั้น แล้วจะได้ตำแหน่งกลับคืนมา บุโรหิตเองเป็นคนมีความเห็นผิดเช่นเดียวกัน ก็เห็นพ้องด้วย และไปทำตามที่นางบอก จากนั้นอีกไม่กี่วัน พระราชาทรงหายกริ้วบุโรหิต จึงคืนตำแหน่งให้ บุโรหิตเลยยิ่งเข้าใจผิดไปใหญ่กว่าที่ได้ฐานันดรคืนมา เพราะไปถ่มน้ำลายรดพระดาบส

ต่อมาเกิดการจลาจลที่ชายแดน พระราชาจึงจัดเตรียมกองทัพเพื่อออกไปปราบ ด้วยความหวังดีอยากให้พระราชาทราบ พระบุโรหิตก็กราบทูลตามที่ตนเองเข้าใจว่า “ถ้าหากพระองค์ทรงประสงค์ช่วยชนะ ก็ขอเชิญเสด็จไปถ่มน้ำลายรดพระดาบส แล้วจะมีชัย” พระราชาก็ทำตามอีก ทั้งรับสั่งให้ข้าราชการบริพาร รวมทั้งทหารทั้งหมด ไปถ่มน้ำลายรดพระดาบส และทิ้งไม้สัฟน์ไว้บนชฎา ทำให้พระดาบสเประอะเปื้อนไปด้วยน้ำลายและไม้สัฟน์เต็มไปหมด แต่พระดาบสไม่ได้สนใจล้างร่างกาย และท่านก็ไม่ได้อดทนอะไร เพราะท่านมีความสุขอยู่ในฌานสมาบัติ จึงไม่มีใจโกรธเคืองแต่อย่างใด

แต่เสนาบดีผู้มีคุณธรรมมาพบเข้า เห็นว่าการประทุษร้ายต่อผู้ทรงศีล เป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง จึงไปนมัสการพระดาบส ช่วยชำระล้างร่างกายให้ท่าน ชโลมผิวกายด้วยของหอมอย่างดี แล้วพนมมือเรียนถามท่านด้วยความเคารพนอบน้อมว่า “ท่านดาบสผู้เจริญ พวกคนพาลโง่เขลา

โทษของการเห็นผิด

๗๖

ไม่รู้คุณของท่าน ได้ประทุษร้ายต่อท่าน ด้วยกรรมหนักเช่นนี้ ไม่ทราบว่าจะมีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขา”

พระดาบสบอกว่า “ท่านเสนาบดี ความคิดประทุษร้ายตอบ ไม่ได้มีอยู่ในใจของอาตมภาพเลย แต่ว่าเหล่าเทวดาฟ้าดิน พิโรธแล้ว นับจากนี้ไปอีก ๗ วัน เหล่าเทวดาจะทำให้ทั้งแวนแคว้นถึงความพินาศหมด” และแนะนำให้เสนาบดีพาครอบครัวอพยพออกไปนอกแวนแคว้น เสนาบดีได้ฟังก็ตกใจ รีบไปทูลให้พระราชาทรงทราบ แต่พระราชาก็ไม่ทรงเชื่อ กลับเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหล

เมื่อพระราชาก็ไม่ทรงเปลี่ยนพระทัย เพราะถูกอวิชาครอบงำจนใจมืดบอด ท่านเสนาบดีจึงได้แต่พาบุตรและภรรยาของตนหนีไปสู่แคว้นอื่น ส่วนพระดาบสได้กลับไปอยู่กับหมู่คณะของตน ฝ่ายพระราชาก็มีความเห็นผิด ทรงยกทัพออกไปปราบจลาจลที่ชายแดน ทรงมีชัยชนะเข้าศึก จากนั้นจึงได้เสด็จกลับสู่พระนคร เมื่อถึงเวลา เทวดาก็บันดาลให้ฝนตก มหาชนต่างพากันดีใจ คิดว่าเทวดาคงมาร่วมชื่นชมในชัยชนะด้วย ลักครู่ เทวดาบันดาลฝนเงินฝนทองให้ตกลงมา มหาชนยิ่งดีใจไชโยโห่ร้องกันใหญ่ ลักพักเทวดาก็บันดาลฝนรัตนะให้ตกลงมามากมาย ทั้งพระราชาก็และมหาชนต่างเกิดความปลื้มปิติ พากันเก็บรัตนะของมีค่า และชื่นชมอนุโมทนาบาปที่ได้ถ่มน้ำลายรดพระดาบส

โทษของการเห็นผิด

๓๓

แต่ยังไม่ทันจะได้เก็บหมด เทวดาก็บันดาลฝนอาวูร ทั้งที่มีลมข้างเดียวและมีสองลม ตกลงมาเช็ดเนียนร่างกาย พวกคนใจบาป แล้วก็มิฝนถ่านเพลิงตกลงมาเผาไหม้ทุกคนให้ ถึงแก่ความตาย และฝนทรายละเอียดก็ตกลงมาทับถมมนุษย์ เหล่านั้น ในที่สุดบ้านเมืองก็ถึงแก่ความพินาศย่อยยับอย่างน่า เวทนา พวกเขาละโลกไปแล้ว ต้องไปทุกข์ทรมานอยู่ในอบายภูมิ

ฉะนั้น เรื่องบาปกรรมมีจริง นรกสวรรค์มีจริง ไม่ว่า เราจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม ถึงอย่างไรสิ่งเหล่านี้ก็มีอยู่ ถ้าหาก เราเป็นมิชฌาทิฏฐิ มีความเห็นผิดต่อพระรัตนตรัย และ ประทุษร้ายต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ต้องได้รับผล กรรมที่แสนสาหัส เมื่อละโลกแล้ว ก็ไปสู่ทุกคติภูมิ เพราะฉะนั้น ก่อนจะทำอะไรลงไป ก่อนจะเชื่อใคร ให้ใช้สติปัญญาพิจารณา ไตร่ตรองให้ดี อย่าตื่นข่าวลือ ให้ใคร่ครวญด้วยเหตุและผล เราจะได้ไม่ผิดพลาดในชีวิต ให้ปรับความเห็นให้ถูกต้อง ที่เรียกว่า สัมมาทิฏฐิ จะเห็นถูกต้องได้ ต้องเห็นที่ตรงกลาง จะเห็น ธรรมภายในด้วยใจที่บริสุทธิ์หยุดนิ่ง ถ้าเห็นธรรมได้ จึงจะรู้ เห็นถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริง ดังนั้นอย่าได้ประมาทใน การฝึกใจให้หยุดนิ่ง หมั่นประคับประคองใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ตลอดเวลา แล้วเราจะได้เข้าถึงพระธรรมกายกัน ทุกๆ คน